

— Ами че вие не знаете ли, кои сж добри и кои сж лоши? И малкитѣ деца знаятъ. Голѣмъ Сѣчко и Малѣкъ Сѣчко сж най-лоши. А пъкъ Марта е заядлива бабичка съ триста умища. То и другитѣ не сж по-харни; ами току какво да чинимъ! Паднали сме имъ на ржцетѣ, та ни правятъ каквото си искатъ.

— Хайде, да си благословена! — рекла баба Марта. — Когато говоришь, змийчета да падатъ отъ устата ти!

Девојката се върнала въ кжщи и още отъ вратата заплакала:

— Защо плачешъ, дъще?

— попитала я майка ѝ.

— Какъ да не плача, майко, гледай! Змийчета падатъ отъ устата ми. Защо ме прати при тия проклети месеци?... Защо ме прати?

— Тѣ не сж проклети, дъще, — рекла плачешкомъ майката, — а ние не постжпваме както трѣбва съ сестра ти! Затова ни Господъ наказва.

— Ами сега, майко! Какво ще правимъ?

Машехата избърсала сълзитѣ си и рекла:

— До сега лошо правихме, а отсега нататѣкъ съ добро ще изпждимъ змийчетата отъ устата ти. Господъ ще ни помогне.

Народна приказка

МАРТА

Нашарена, премѣнена,
и червена, и зелена,
съ кърпа алено-пенбяна,
съ минзухари по колана,
съ мартеници по ржцетѣ,
като китно ситно цвѣте.
Ту сърдита, ту засмѣна,
спрѣ на мечата поляна,
викна Марта, та събуди,
бубулечки, пеперуди,
листи, клончета, тревица,

пролѣтната кукувица,
пакъ отново да закука,
на зелена, ясна бука.
Та да чуютъ млади, стари,
и овчари и мечкари,
да излѣзатъ здрави, живи,
по егреци и по ниви,
да здрависатъ като лани,
и обори и поляни,
млади булки по кжщята
и въвъ люлкитѣ децата...

И. Стубель